Dan Ardain
Prieten de noapte

„E noapte” spune Dave. Îl ignor. Este în mod atât de evident adevărat încât nu merita niciun răspuns. Nu-i pasa ca nu îi răspund. Îi aud paşii împleticindu-se aproape, undeva în spatele meu, uşor spre dreapta. Îmi vir mâinile mai adânc în buzunare, cu hotărâre nestrămutată.

„Hei” face el şi râde încet. Mergem mai departe. Are un chicotit subţire, de nebun. Dar nici măcar nu e nebun, nenorocitul, nu are nicio scuza. E perfect normal, sau cel puţin era până acum două ore. Tâmpitul dracului.

Mergem. Numai paşii lui se aud, neregulaţi, târşiiţi, jalnici pe asfalt. Suna ca paşii unui om bătrân şi obosit, care se opreşte des să-şi tragă răsuflarea. Evit să mă întorc, chiar şi atunci când îl aud tuşind şi împiedicându-se. E întuneric, e o beznă solida în jur, pe care contururile gardurilor vii şi ale copacilor se detaşează cu greu, negru mai închis pe negru. Doar din loc în loc câte un felinar arunca un con de lumina anemica peste asfaltul bătut de vântul rece al nopţii. Un câine începe să latre întărâtat undeva, în dreapta, fără să se apropie. Am observat ca noaptea simpla mea prezenta îi scoate din minţi. Nu se apropie, n-a încercat niciunul să mă muşte până acum, deşi m-au lătrat haite întregi. La fel ca asta. Se potoleşte singur, după un timp.

Dave e tot în spatele meu. Cântă încetişor un cântec pe care nu l-am mai auzit de pe vremea lu’ bunicu’, un cântec trist, care suna jalnic în gura unui beţiv împleticindu-se în mijlocul nopţii printr-un parc pustiu şi întunecat.

„Şi când oi muri…
Sufletu-mi va pieri…
Oasele-mi vor fi cenuşă şi ochii-mi vor fi pustii…”

Trag aerul imaterial în piept fără chef. În spatele meu, cântecul se întrerupe brusc şi un corp greoi cade în patru labe. Dave îşi vărsă matele în mijlocul aleii. Mă opresc. Încetează pentru o secundă apoi icneşte din nou, lung. Merg spre marginea aleii şi mă aşez lent pe bordura, scoţând mâinile din buzunare. Îmi sprijin capul cu ele, privind fix drept înainte în întuneric, acolo unde probabil îmi sunt picioarele.

„Şi când oi muri…” mormăie Dave, făcându-mă să mă uit către el. Dumnezeule mare, s-a întins ca o balega în propria lui borâtura.

Ghicesc prin întuneric silueta familiara prăbuşită pe burtă, cu braţele îndoite sub el, cu capul ascuns între ele. Trebuie să-i fie frig, vântul e îngrozitor de rece.

„Uuuita-te… E noapte”. Ma uit. Aleea se întâlneşte câţiva metri mai încolo cu alta, iar mai departe trece pe sub un pod de metal şi beton, pierzându-se între coline acoperite cu iarba şi flori bătute de vânt în întuneric. Frumuseţile parcurilor urbane. E noapte, într-adevăr, iar eu stau aici, fără umbra în frig şi negru, singura fiinţă conştientă în pustietatea asta. Îţi da un sentiment ciudat.

„Luna nebuna…” spune Dave abia auzit, făcându-mă să tresar. Ridic ochii spre cer. E plin de nori invizibili, nu se vede nicio stea. Doar luna apare palida şi încercănata printr-o spărtură, mânjind norii din jur cu alburiu. Dumnezeule, chiar e o lună nebuna. Idiotul de Dave, o asemenea noapte şi-a găsit să se îmbete!

„Hai ca vin” pufneşte el încercând diverse variante de a se scula de jos. E greu, nu reuşeşte de loc să-şi coordoneze mişcările, aluneca pe vomitatura şi cade la loc pe asfalt. Mai arunc o privire spre luna şi pornesc alene spre el, fără să mă grăbesc deloc, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Ma aşez pe vine la un pas de el. Gâfâie întărâtat, se ambalează cu fiecare încercare nereuşită. Îl urmăresc fără să mă sinchisesc cum se propteşte în fine pe mâini şi genunchi, cu capul atârnându-i. Se propulsează spre mine mârâind, exact aşa cum am bănuit, dar cade urat pe solul dur, fără să mă atingă. Renunţa să se mai ridice pentru o vreme şi se răsuceşte pe o parte. Probabil că şi-a făcut vreo rana scârboasă la cap, mă gândesc în timp ce mă mişc înapoi spre locul meu de pe bordura. Ma aşez şi scot o ţigară răsucind-o în mâini, cu mintea hoinarindu-mi aiurea.

„Ah…” face el şi da drumul unui pârţâit sonor. Privesc în direcţia lui. „Văd un tufiş căcăcios şi o mogâldeaţă căcăcioasă lângă el”, spune, chicotind. „Ţi-am spus că e noapte? E o noapte din aia fără lumina… ma holbez la tine, să ştii, nu te mai mişca că pierd direcţia. Crezi că mi-e frică de luna aia căcăcioasă?”

Frământ mai departe ţigară, îi simt netezimea sub degete şi potenţiala-i căldura binecunoscuta încălzindu-mi-le. Dave vorbeşte.

„Îmi place noaptea. Te plimbi prin parc, nu e nimeni absolut prin preajma, doar tufişuri şi copaci care foşnesc de la vânt şi eu sunt complet singur… Singura chestie gânditoare prin preajma, cu ochi şi cu toate celelalte. Te simţi ciudat, nu-i aşa? Bine…” mormăie el mai

departe. „Ce te uiţi la mine aşa?” urla deodată. Catadicsesc să-mi întorc fata spre el. Nu cu mine vorbeşte, ci cu luna. Imbecilul.

Se pare că s-a saturat de rostogolit pe jos. Se scoală atent, concentrându-se, gândind profund fiecare mişcare, ca un copil de doi ani. Ma ridic de abia când îl văd în picioare şi încep din nou să merg încet pe alee. Paşii lui prind din nou să tulbure ritmul vântului.

„Parcă nu aparţinem aici… alei şi trotuare făcute de noi dar acum nu e cazul… acum e noapte, numai copaci cu tufişuri şi vânt” zice.

„Luna nebuna…” Începe să cânte. Foloseşte melodia de mai înainte, doar versurile sunt altele. „Nebuna…” Ma face să mă uit din nou în sus şi să mă înfior. Nu-mi place să mă uit la luna asta dar mă surprind iarăşi şi iarăşi, în răstimpuri, privind-o.

Ieşim din parc, pe faleza. Mă duc şi mă sprijin de balustrada care mărgineşte aleea larga ce urmează docila linia ţărmului şi privesc valurile negre care se sparg de stânci în spuma alba. Ascult foşnetul omniprezent al valurilor, miros aerul saturat de sare şi aştept. Dave este în tufiş, de data asta se uşurează, dar trebuie să vină el afara imediat. Astă seară e luna nebuna pe cer. Nu poate rata distracţia. Mai bine spus, distracţia nu-l ratează pe el. Ah, uite, a început. Dave o să piardă începutul dacă nu iese din tufişul ăla. O să-l usuce pe tot de atâta urina.

Iese mergând ceva mai drept. Aerul marii trebuie să-l fi înviorat. Vine şi se sprijină de balustrada lângă mine şi eu nu spun nimic, îl las să se distreze singur.

Holbează ochii şi şi-i freacă când vede dâra de foc care se prăbuşeşte strălucitoare în mare.

„E, fir-aş al dracului” mormăie şi se lasa să alunece, până ajunge să se sprijine cu spatele de balustrada. Eu mă uit la aparatul care se loveşte cu un bubuit surd de suprafaţa apei, undeva departe în larg, iar flăcările se mai agita puţin până dispar cu totul. Ceva mai târziu n-ai mai reuşi cu niciun chip să spui unde exact s-a produs prăbuşirea. Dave şade acolo mai departe, cu capul căzut în piept. Să fi adormit? Aşa de uşor să fie, ma mir. Ar fi prea frumos să fie adevărat. Nici nu e.

Aerul foşneşte altfel când paraşuta argintie coboară lent din înaltul cerului cu scaunul zdrenţuit atârnând sub ea, de care o mogâldeaţă nemişcată sta legata cu curele. Scaunul atinge cu o bufnitura pământul, undeva între tufişuri. Îl văd pe Dave cum se frământă, îl mănâncă în fund să se ducă acolo. Nu mişcă nimic în

spatele liniei dese de frunze, bietul amărât care a picat adineauri o fi inconştient dacă nu chiar mort de-a binelea. Dave face doi paşi peste alee şi se întoarce spre mine.

„Hai să vedem ce e”.

O, s-a trezit, nu mai e beat acuma şi vrea să mă ştie lângă el.

„Haide, trebuie să vedem, nu? Poate trebuie să ajutam… nu?” Vorbele i se sting fără convingere pe buze. Nu mă mişc nici cu un milimetru în timp ce Dave încearcă să-şi adune niţel curaj să se ducă singur. Sta în mijlocul aleii sub luna nebuna şi văd cum îi tremura picioarele mărunt. Arde de nerăbdare să se ducă dar nu îndrăzneşte. Se uita fix la mine, cu privirea aia de câine bătut şi beat.

„Dave” spun. „Nu eşti un vagabond beat, Dave, sub o lună ciudată. Las-o dracului de treabă. Hai să mergem”.

Clătină din cap şi face un pas în spate. Spre tufişuri.

„Dave, nu fi idiot. E luna nebuna astă-seară, cu norocul tău de căcat e sigur c-o să dai de belea”.

Nu mă asculta. Îmi răcesc gura de pomana iar el peste două secunde o va lua cu paşi şovăitori şi cu expresia aia nenorocita pe fata spre marginea aleii.

„Dave, în câteva minute or să fie poliţişti şi mai ştiu eu ce pe aici. Hai să mergem”. Inutil. Se mai uita o dată la mine apoi se întoarce pe călcâie şovăitor şi se pierde în întunericul des. Oftez şi mă las la rândul meu să alunec pe lângă balustrada scunda până ajung să mă sprijin de ea. De ce dracu’ m-oi obosi de pomana?

Dave ţâşneşte înapoi pe alee cu fata strâmbată de groaza şi cu ceva cenuşiu atârnându-i din mina stângă. Pe dreapta şi-o ţine ridicata în faţa ochilor, scuturând-o.

„M-a muşcat! Căcăciosul dracului, m-a muşcat! Era verde şi…” Vorbele îi degenerează într-un scheunat şi se duce lângă balustrada, cât mai departe de linia întunecată şi acum ameninţătoare a frunzişului. Se ghemuieşte privind în gol şi ţinându-şi mâna dreaptă la piept.

Mai oftez o dată înainte de a mă îndrepta spre locul din care venise Dave. Străbat primele rânduri de tufişuri fără ca frunzele să mă deranjeze în niciun fel. Mogâldeaţa e acolo, încă legată de scaun cu o curea. Alte două zac desfăcute pe lângă el, probabil Dave s-a gândit să-i facă un bine. Mogâldeaţa se mai zbate încă încetişor, spasmodic. Nu ştiu ce dracu’ e dar cu siguranţă nu e om. Sau orice alt animal de pe

planeta asta. Botul turtit i se mai casca o dată larg ca şi cum ar căuta aer şi încremeneşte cu o dâră abundenţa de spuma curgându-i din el. Cam asta a fost tot. Ma întorc pe alee.

Dave e tot unde l-am lăsat, legănându-se în faţa şi-n spate cu mâna strânsă la piept şi cu privirea în gol. Gâfâie. Ma ghemuiesc lângă el.

„Dave. Davy" încerc să-l iau cu binişorul. Renunţ şi îmi dau capul pe spate când maşinile poliţiei năvălesc de-a lungul aleii cu luminile şi sirenele stinse. Sunt şi nişte dube albe cu ei, din ele coboară nişte haidamaci în costume albe izolatoare care încep să scotocească tot locul cu amănuntul. Doi dintre ei îl înşfăcă pe Dave, el nu face nicio mişcare să se apere, şi îl târăsc spre o duba. Da-o dracului, Dave, trebuia tu să te îmbeţi în seara asta.

Pe mine nu mă baga nimeni în seamă, vreo doi tipi calca peste şi prin mine mişcându-se grăbiţi. Nu mă vad şi nu mă simt, numai Dave putea să mă vadă. Şi nici n-ar fi mare lucru de văzut, oricum, decât silueta ghemuita a unei puştoaice, privind spre duba care se îndepărtează cu toate luminile stinse. Fără el, întunericul creste, şi noaptea uitării revine.

„Şi când oi muri…
Sufletu-mi va pieri…
Oasele-mi vor fi cenuşă şi ochii-mi vor fi pustii…"